

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Popeye

Demà, el Popeye compleix 90 anys. El 17 de gener de 1929 apareixia en vinyetes a *The New York Evening Journal* de la mà d'Elzie Crisler Segar. *Popeye the Sailor* s'avançava uns mesos al tsunami econòmic de la Gran Depressió del 29. Com sigui, ell va surar fins fer-se popular. Popeye, és a dir, *pop-eye*, el mariner d'ull ixent i borni, va saltar als tebeos, d'aquí al cinema i a la tele. Als desnerits xavals del racionament franquista, més aviat amb músculs de pa sucat amb oli, ens alegrava la vista i l'oïda (allò del *Popeye, marino soy* que deia la cançó) mentre les nostres mares ens feien empassar els pudents i miraculosos espinacs en conserva que, com Popeye, es treien ves a saber d'on per a vèncer la gana. També al matalot Bluto que volia endur-se l'esprimatxada Olívia, xicota del mariner que fumava en pipa de canya. Com el prepotent general MacArthur ianqui. Això ho vaig saber després. Avantatges de ser nen de mames. Mentrestant, Popeye va anar fent la viu-viu en diversitat d'aventures. Fins el vaig veure en la carn i els ossos del malaurat Robin Williams a la comèdia del burleta Robert Altman de fausta memòria. Sempre ens quedaran les senzilles i esquemàtiques peripècies animades amb què els germans Fleischer van alegrar-nos els diumenges al cinema marista del Col·legi Montserrat. Ara em cruspeixo un saltejat d'espinacs i gambes a la teva salut. ¡Per molts anys, Popeye!